

Злата Богданова

САМОТНІ РОМАНТИКИ
або
Без права на щастя

Роман

Київ

УДК 821.161

Б73

Книга друкується в авторській редакції

Всі права захищено. Будь-яке використання матеріалів даної книги, повністю або частково, без письмової згоди автора чи власника авторських прав – заборонено.

Богданова З.

Б73 Самотні романтики або без права на щастя : роман.
Київ : Видавництво Ліра-К, 2023. 288 с.
ISBN 978-617-520-622-5

Перше кохання, пронесене через роки самотності... болючі сльози від розчарування... нова надія на щастя...

Дарина і Анастасія товаришували з самого дитинства. Навіть разом переїхали навчатися до великого міста, де Анастасія врятувала подругу від смерті. Тож чи зможе хтось із них пожертвувати власним щастям та коханням в ім'я дружби?

Володимир був завзятим бабієм і не вірив в жодні почуття, тому вважав, що його друг Жека просто закоханий бовдур. Але один випадок перевертає все його життя договори дригом.

Чи можливо пробачити і кохати далі, коли серце твоє розбите на мільйони дрібних уламків? Що насправді приховується за цілою низкою загадкових вбивств? Чи варто шукати у жіночих діях хоч якусь логіку? І чи зможуть «самотні романтики» врешті-решт віднайти своє втрачене щастя?

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-622-5

© Кучеренко Н.О., 2023

© Видавництво Ліра-К, 2023

*Щира подяка моєму другу Г.Б.
за його неабияке терпіння, силу волі, витримку та
слушні зауваження в процесі редагування цієї історії.
Завдяки твоїм порадам, які надихнули на створення но-
вих ліній в сюжеті, книга отримала глибше наповнення
та трохи більше романтики.*

*Дана історія являється цілковитою вигадкою автора,
тому до будь-яких можливих подій в реальності немає
ніякого відношення*

*Так ніхто не кохав!
Через тисячі літ
лиш приходить подібне кохання.
В день такий розквітає весна на землі
і земля убирається зрання.*

В. Сосюра

ЧАСТИНА ПЕРША

Передмова

Сьогодні у «Щоденному бізнес-віснику» Даша прочитала про неймовірно актуальну звістку: безслідно зник відомий на всю Україну київський банкір Кирченко Анатолій, який володів 51 % акцій «Бізнес-Гранд-банк». Ніяких слідів викрадення. Абсолютно нічого, що дало б хоч якусь зачіпку.

Раптово в її сумочці задзвонив мобільний телефон. Даша помітила, що на дисплеї висвітився якийсь зовсім невідомий їй міський номер. Ймовірно, що телефонували з автомату.

– Алло?

У відповідь лише мовчання.

– Алло? Я Вас слухаю.

– А я і не сумніваюсь, що ти мене вислухаєш, – нарешті у телефоні пролунав басовитий, наче змінений комп'ютерною обробкою голос. – Бо у тебе просто немає вибору.

– Хто Ви? Що Вам треба від мене? – вже стурбовано говорила жінка.

У вухо їй вдарив сухий пронизливий скрипучий сміх:

– Від тебе? Дуже скоро ти про все дізнаєшся. Тебе чекає просто прекрасне майбутнє, яке навряд чи тобі сподобається...

Трубка гучно дала звуки відбою, залишивши Дарину у схвильованих роздумах.

* * *

– Люба, я такий щасливий, що у нас буде дитина! – чоловік років за тридцять ніжно погладив жінку по кругленькому животику.

– Так, після стількох років життєвих випробувань ми заслужили на це, – вона щиро посміхнулася йому у відповідь і ще пристрасніше притиснулася до його грудей.

... А розпочиналася ця щаслива і хороша історія зовсім по іншому і у зовсім інший час...

Розділ I

Зустріч...

У повітрі так лоскотно пахло вже весною, що весь час хотілося втягнути носом свіже повітря і, затамувавши подих, насолоджуватися приємним довгоочікуваним ароматом. Однак, на землі можна було ще побачити останні латочки білого снігу, які поволі танули від ніжних дотиків сонячних промінчиків. Сувора зима все ніяк не хотіла здавати свою безмежну холодну владу до рук юної зеленоокої красуні-весни, яка ще повільним, але твердим і впевненим кроком ішла по матінці-землі. Саме цього чудового весняного березневого ранку, коли ще відчувається зимова прохолода, але сонечко гріє і світить ласкавіше; коли бруньки на деревах вже давно набубнявіли і от-от готові були розпуститися – зібралися дві подруги до міста. Це були прості сільські дівчата, яким не часто доводилося бувати у великих містах не тільки через відсутню в той час нестачу грошей, а ще й тому, що з їхнього хутірця, який загубився серед лісів і луків, до великого міста рідко ходили автобуси. Одну з них звали Анастасія, а іншу Юлія. Вони потоваришували зовсім не давно. Місяців зо три тому, коли Юля поламала ногу, то саме Настя – одна з усього класу (Юля ходила до паралельного класу у школу сусіднього села, і багато хто з класу Анастасії дружив із Юлією) – прийшла їй провідати. Ось тоді вони і почали дружити, у повному розумінні цього слова.

Настя була скромною дівчиною середнього зросту, злегка повненької фігури, але не настільки, щоб її можна було назвати товстухою. Досить симпатичне личко і ледь помітні ямочки на щічках, коли вона щиро посміхалася, додавали їй ще більшого шарму.

Пряме русяве волосся сягало дівчині за плечі, а сірі з блакитною іскоркою очі випромінювали доброту та довірливість.

Беззлюбний характер та тонка душевна будова завжди схиляли людські серця до дівчини.

Юля ж була заввишки десь з півтора метри і мала занадто худорляву статуру. Тому з роками у неї розвинувся наполеонівський комплекс. Так, як вона дуже рано почала фарбувати волосся, то сказати точно, якого кольору воно було насправді – важко. Зараз на фоні білого кольору відростали чорні корені. А завжди маслянисті пасма викликали не вельми приємні думки про неї. На видовженому обличчі загострені риси та світло-карі, з пронизувальною холодністю, очі не викликали приємної симпатії.

Їй були притаманні постійні перепади настрою, а характер задрісниці виявляв у ній неабияку пліткарку.

По дорозі до міста дівчата весь час вели жваву й веселу розмову про свої дівчачі справи та про те, що треба купити. А тим часом вони все ближче й ближче під'їжджали до кінцевої зупинки. Ось вже попереду з'явилися перші обриси великої придорожньої арки, яка сповіщала всім проїжджим, що вони перебувають на території чудового курортного містечка й обов'язково мають відвідати знаменитий музей древніх знахідок. Коли автобус прибув на автовокзал, зупинившись на першій платформі, Настю і Юлію зустрів молодий юнак. Він привітався.

– Привіт! – відповіли дівчата.

Віктор, так його звали, був досить худорлявим юнаком середнього зросту. Зазвичай це називають хворобою й іменують «дистрофією». Тому на його худому загостреному обличчі мутно-сірі очі нагадували привида зі впалими зіницями. Його волосся завжди виблискувало смальцем. Особливо на сонці. Складалося таке враження, що він ніколи не мав звички мити голову. Проте це не завадило йому стати хлопцем Юлі, адже за всіма зовнішніми ознаками вони якраз дуже підходили одне одному. Оскільки він по натурі був занадто довірливим і надміру терплячим, тож всі витівки Юлії сходили дівчині просто, як кажуть, з рук.

З Віктором Настя була знайома вже досить давненько: їх познайомила Юля, коли хлопець приїхав до неї додому вперше. Тоді була ще зима: люта та холодна. І снігова хурделиця розпочалася

тільки-но Анастасія переступила поріг Юліного будинку. Непогода заходила страшна, тож дівчина через десять хвилин зібралася йти додому. Раптом у двері гучно постукали, та ще й дзвінок просто надривався. Відчинивши, дівчата застигли на місці, як вкопані. На порозі стояло щось не знайоме, із ніг до голови заліплене снігом. Та раптом Юля розсміялася на весь голос: з'ясувалося, що це її хлопець. Саме так і познайомились Віктор та Настя. А Юлія зі своїм бойфрендом потоваришували через журнальну переписку, де на молодіжній сторінці підлітки шукали собі друзів.

Того дня у Насті був чудовий настрій – веселий і життєрадісний. Дівчині подобалося життя, подобалася ця рання весна. Але зараз у неї були невідкладні справи, а Віктору з Юлією хотілося побути наодинці. Та дівчина була дуже здивована, не побачивши з Віктором друга, який мав теж приїхати.

– А де ж Макс? – звернулася Юля до хлопця. – Він, що, не приїхав?!

– Та ні, буде пізніше. Просто він поїхав із батьком маршрутною у лікарню до баби.

– Ясно.

– М-м, – Насті вдалося привернути до себе увагу друзів. – Я, мабуть, піду на базар. Та і в магазин теж треба сходити. А ви?

– Ну добре, зустрінемося тоді у парку о 12⁰⁰, – сказав у відповідь Віктор. Узявши Юлю під руку, пішов із нею, весело про щось розмовляючи. Дівчина ж пішла у протилежний бік.

На базарі було напрочуд людно й гамірно, не зважаючи на те, що сьогодні був не вихідний. Одні продавали різні речі, а інші купували те, що було їм необхідно. Тут можна було побачити дорогий вишуканий одяг і красиве закордонне взуття; у критому павільйончику на любий смак солодощі та все можливі фрукти з екзотичних країн і не тільки, від яких котилася слинка; поряд продавці зазивали купити рибку в'ялену, морожену, свіжу, копчену; трішечки далі, із різних міст області так звані магазини на колесах пропонували різноманітні товари для дому та господарства, білизну з натуральної сировини і дитячі речі з напівшерсті та бавовни. Бабусі, які чудово зналися

на дарах природи, закликали купити лікарську травичку від усяких хвороб. Художники-самоучки виставляли свої картини різного плану: пейзажі, натюрморти, портрети.

Таке різноманіття пропозиції буває тільки на великому ярмарку, де Настя всього кілька разів побувала, а неповторні враження лишилися на все життя. Отже, на базарі хіба-що бракувало вправних музик та голосистих виконавців пісень. Одним словом, ринок пропонував своє, покупець шукав своє. І якщо він знаходив на ринку той чи інший товар, який задовольняє його прискіпливі вимоги і підходить по ціні, то співвідношення ставало рівним, узгоджувалася ціна і товар надходив безпосередньо до покупця, а гроші переходили до продавця, тобто потрапляли на ринок, як виручка за продаж. Тож було з чого вибирати.

Анастасія скрізь роздивлялася, прицінювалася до кожного товару і купувала саме те, що дозволяв їй гаманець, такий худий на вигляд.

Проходячи повз ряд палаток з одягом, дівчина побачила коротку, з глибоким вирізом на грудях і оборкою на кшталт мексиканського покрою, сукню. Вона їй дуже сподобалась і Настя запитала у продавця:

– Скажіть, будь ласка, а скільки коштує у Вас он та гарна чорна сукня?

– Семдесят п'ять, мілочка, – відповіла їй не дуже привітна, на перший погляд, тітонька з повним ротом.

«Шкода. Таких грошей, на жаль, у мене не має, – подумала дівчина, пішовши геть. – А мені було б у ній непогано. Тільки ось не має для кого її вдягати. Юля обіцяла познайомити мене з другом Віті, і це вже плюс. Сподіваюся, я йому сподобаюсь. – В п'ятнадцять-шістнадцять років всі дівчатка мріють про романтичні побачення та палкі почуття. Настя теж хотіла зустріти свого казкового принца. – Стоп, я нічого не забула ще купити? Сімена помідорів і кабачки супер-ранні є, кіло цукерок і лимонів теж. Ага, кефір і зошити. Ну, це я куплю в магазині. А де ж фотоательє? Даша просила зробити фотографії. Здається, вона

говорила, що це можна зробити в ЦУМі». І дівчина попрямувала до універмагу.

* * *

– Слухай, Вітя, Макс дійсно прийде сюди по обіді?

– Юля, ти, що, сумніваєшся?! – пирхнув молодик. – Краще скажи, чи прийде твоя подружка, щоб не було мені соромно перед ним?

Хлопець і дівчина сиділи на одній з багатьох лавочок, вирізьблених із дерева спеціально для відпочиваючих у вічнозеленому парку. Алея, на якій стояли лавочки в один суцільний ряд з проміжками у кілька метрів одна від одної, пролягала поміж пишних ялин, які своїми зеленими величними кронами милували око.

– Настя прийде, в цьому я тебе запевняю. Вона не випустить із рук свого єдиного шансу познайомитись з хлопцем. Тільки не раджу тобі про це натякати їй у розмові.

– Чому? – здивувався Віктор.

– Та не має значення, – коротко відповіла дівчина, давши йому зрозуміти, що не бажає більше розмовляти на цю нудну тему.

* * *

Центральний універмаг був великою триповерховою спорудою з гарною неоновною вивіскою над входом. В цегляних стінах були великі широкі вікна, що давало змогу перехожим заглядати на вітрини.

На першому поверсі будинку знаходилися відділи м'ясо-молочних продуктів, панчішних виробів, комісiонка, фототовари і ксерокс. Другий поверх займала побутова техніка та господарчі товари, аудіо-відео апаратура, канцелярське приладдя. Меблі, атеље одягу та взуття розташовувались на третьому поверсі.

Анастасія купила дві пляшки кефіру і щойно відійшла від фототоварів з пакетом фоток в одній руці і двома пакетами у іншій, а ось по зошити їй доведеться підійматися на другий поверх. Та побачивши сходи, дівчина все ніяк не могла зрозуміти

чому у такому великому і красивому магазині такі вузькі сходи. Раптом її увагу привернув якийсь дивний звук, чимось схожий на пікання електронного будильника, витіснивши всі думки про сходи. Стоячи на першій сходинці, Настя стала із зацікавленістю роззиратися навколо. Тому вона і не помітила, як з-за повороту швидко-швидко хтось спускався сходами. Лише відчувши легкий удар у плече, Настя зрозуміла, що падає. Фотографії з паперового пакету розлетілися по всій підлозі першого поверху, дзвінко впали пляшки і дівчина розпласталася перед самими сходами.

– Треба дивитися, куди йдеш! – прогрімів чийсь голос прями́сінько над Настею.

Дівчина злякано розплющила очі, не вірячи, що ще жива, і повільно почала підводитись на ноги. І знову до її свідомості долинув той клятий звук. Тільки тепер набагато ближче, майже поряд. Кілька здивованих облич звернули свої погляди у її сторону.

– Що, не бачите, людина спіткнулась і впала. Але вже все в порядку. Не стійте, громадяни, не стійте, – знову цей мелодійний, але вже не такий грубий голос, як з початку.

Настя, яка похапцем збирала фотокартки, поволі підняла догори очі і побачила перед собою високого молодого юнака, який сердито дивився на неї згори вниз.

– І зовсім не все в порядку, як Вам здається, – Настя підвелася на повний зріст, щоб постати нарівні з кривдником, геть забувши про те злощасне пікання. Та навіть зараз вона ледь доходила йому до плечей.

– Це Ви налетіли на мене, неначе шуліка¹ на здобич, збили з ніг і ще тепер говорите мені, що це я маю дивитись куди йти. А все навпаки. Не я, а Ви не бачите перед собою дороги!

Вона хотіла ще щось сказати, та надто довгий погляд незнайомця змусив її закрити рота, опустити донизу очі й продовжити прибирати все з підлоги. Через секунду хлопець теж присів і почав допомагати їй, не розуміючи навіщо він це робить, адже йому треба поспішати.

---

¹ Шуліка – хижий птах родини яструбових (тут і надалі – примітки автора)

– Це все через той проклятий електронний звук, – сердилася Настя.

Молодий юнак, нарешті збагнув, що так і не прочитав наступне повідомлення зі свого пейджеря, яке надійшло якраз тоді, коли він збив з ніг бідолашну дівчину. Знайшовши потрібну кнопку на панелі, він прийняв повідомлення – вже хтосна в котре за останні п'ять хвилин – і заховав його під куртку.

Настя лише полегшено зітхнула, зовсім не звертаючи уваги на присутність незнайомця, і тим більше на те, що саме він припинив цей звук. Узнявшись за пакет, вона аж скривилась:

– Мій кефір!

– Що? – запитав у неї хлопець, не зрозумівши про що вона говорить.

– Я кажу, що побилися пляшки з кефіром.

І справді, на підлозі розпливлася досить велика біла пляма, яка привертала увагу не одного відвідувача. Раптом юнак схопив Настю за руку і потяг її за собою. Та, нічого не розуміючи, мало не репетувала.

– Не кричи. Ти ж не хочеш, щоб нам, а особливо тобі, влетіло від прибиральниці?

– Ні, – коротко, але ясно відповіла дівчина.

* * *

– ...То це, виявляється, Ваш пейджер так голосно пікав. А я-то дурна, думала, що ж то воно викликало цей дивний звук.

– Давай перейдемо на «ти». О'кей?

– Я згодна. Тоді скажі... скажи мені, чому ти відразу ж не пішов терміново телефонувати, а стояв наді мною як нянька, там, у ЦУМі?

– Бачу, що в тебе не тільки з гумором у порядку, а ще й із сарказмом, – весело розсміявся хлопець. – Треба було тебе негайно рятувати від тіточки-прибиральниці, яка дуже на тебе розгнівалася б за той кефір. А самій тобі ну ніяк не вдалося б...

– Невже ти вважаєш, що я така нікчема і нерозторопна, – перебила його на півслові Настя, – що не змогла б розібратися в усьому і все пояснити?

– Добре, добре, я так зовсім не думаю. А навіть навпаки, гадаю, що ти кого хочеш не тільки вмовиш, а й поставиш на його місце. Давай не будемо говорити на цю нудну тему. Скажи, краще, як тебе звати? А то ми з тобою вже півгодини розмовляємо, а я ще й досі не знаю твого імені.

Настя трішечки заспокоїлась і, не дивлячись на юнака, тихо сказала:

– Анастасія.

– Яке чудове ім'я, – цілком серйозно мовив він. – Таке, знаєш, я б сказав аристократичне. Це, здається, у сім'ї великих царів Романових була Анастасія. А мене звати Євген.

– Це що, в честь Пушкінського «Євгенія Онетіна»? – цього разу вже дійсно саркастично, але з посмішкою запитала дівчина, не поступившись і в цьому хлопцеві.

– Щось таке, – легко, ніби це не про нього, посміхаючись у відповідь, він кивнув головою. – Тож ми вже, як я бачу, познайомились. Як там написано в енциклопедії з етикету? Ти допила каву. Може ще?

– Ні-ні, дякую! – після короткої паузи дівчина продовжила. – Мене друзі завжди називають тільки Настя, інколи Аня. А тебе?

– По-різному. Одні – Жека, інші просто Жак, а я люблю – Женя. А ось твоє мені не подобається. Я буду називати тебе Настася, хоч і довго – зате красиво. То скільки ж тобі років, миле створіння? – Женя хотів, щоб це прозвучало так, як завжди – невимушено, проте завчено, коли він щедро розсилав дівчатам такі галантні компліменти. Та його голос говорив зовсім про інше. Ця дівчина йому все більше й більше подобалась.

Здається, Настя не помітила в його словах нічого хвилюючого, бо легко, дзвінким голосом відповіла:

– Мені шістнадцять. Знаєш, а ця кафешка – досить миле і привабливе місце.

Вони сиділи за полірованим столиком в одному з невеличких міських кафе. Тут було тепло і затишно, гарне обслуговування і спокійна музика.

– Тобі подобається? – запитав у Насті Євген, не розуміючи і сам, чого він на неї так зачаровано дивиться, і навіть йому її думка.

– Так, бо тут ще й тепло.

– Аби ти скинула свого плаща, то зрозуміла б, що це не так.

– Чим тобі не подобається мій плащ? Це мені хрещений з хрещеною подарували, і я його дуже люблю.

– Але в ньому ти схожа...

– На городне пугало, ти хотів сказати, – впевнено мовила дівчина.

– Зовсім ні, – якимось зніяковіло потупив погляд Женя. Адже Настя практично вгадала його думку.

– Вибач, – Настя глянула на наручного годинника, – що змушена перебити твою цікаву річ про те, що я на щось там схожа, але я повинна вже йти.

– Та зараз тільки чверть на першу.

– У мене автобус о 13¹⁰. Дякую за каву і приємну бесіду. Прощай, – дівчина підвелася з-за столу.

– Чому ж «прощай»? До зустрічі, Настася.

– Ти думаєш, ми колись ще побачимось?! – здивовано підняла брови дівчина.

– Обов'язково.

* * *

Анастасія дуже поспішала до парку, бо знала, що друзі вже давненько на неї чекають. І, мабуть, хвилюються, що їй не має.

Проте особливо, ніхто і не переживав за неї. Ось тільки Віктор дуже вовтузився на лавочці, сидячи між Максимом і Юлією, які воркітливо про щось розмовляли. Почуття, що хтось третій тут зайвий, вперто не хотіло залишати молодого юнака, аж поки на алеї не з'явилася досить виразна Настина постать, яка все наближалась і наближалась.